

ORLANDO AVENTURERO

COMING OUT*   *AMERIKA

ROMAN (inkijkexemplaar fragmenten)

1. Florida

Vanuit de verte heb ik de wekker al meerdere keren horen alarmeren. Het lawaai van de wekker begint nu toch echt heel irritant in mijn hoofd door te dringen. Mijn ogen langzaam openend besef ik pijnlijk genoeg dat ik vandaag weer leef. Iets onheilspellends in me wil echt wel leven, maar ik kan en wil niet leven zonder Drew. Ooohhh sorry, natuurlijk ben ik wel dankbaar voor mijn leven, maar als ik slaap ben ik me niets meer bewust en voel ik mijn pijn en verdriet tenminste niet. Loslaten, loslaten, loslaten, waarom toch loslaten? De dominee probeerde me moed in te spreken en zei dat elk mens elke dag opnieuw voor de uitdaging komt te staan iets of iemand los te moeten laten. In die zin is loslaten de grootste opgave, én de grootste uitdaging in ons leven. Dit herhaalt zich in allerlei facetten van het leven elke dag weer, maar alles in me huilt om niet los te hoeven laten. Ik wil niet loslaten, ik wil Drew maar niet loslaten. Alles, mijn hoofd, mijn hart en mijn lijf, voelt zwaar, zwart en grijs. Paniek maakt zich meester van me, ik voel hartkloppingen en ik wil naar je toe rennen. Bij jou voelde ik me altijd volkomen veilig. Ooohhh Drew, ik heb je beloofd dat ik verder zou gaan met leven, maar hoe doe ik dat ooit zonder jou? Mezelf uit bed duwend sleep ik me letterlijk richting de badkamer. In de spiegel kijkend schrik ik van mijn eigen sombere gelaatsuitdrukking en de doffe uitstraling in mijn ogen. Mijn familie en zoveel goede vrienden willen me helpen, maar ik houd dat steeds af. Hulp vragen is nooit mijn sterkste eigenschap geweest, ik moet echt meer hulp vragen en help ik wil niet afglijden. Ja Drew, ik zal mezelf weer beter verzorgen en beloof je dat ik weer beter zal gaan eten. Je wilt dat ik ook weer ga trainen? Oef, ik wil met jou trainen Drew, ik heb heimwee naar betere tijden. Wat heb ik intens heimwee naar de tijd dat we samen fanatiek aan het sporten waren. Tijden waarin we samen hard traiden, elkaar motiveerden en een super gezond lijf hadden. Wat heb ik intens heimwee naar ons goede en mooie leven samen. De dag ziet er grauw uit en de regen valt onophoudelijk uit de lucht. Om mijn vinger zie ik onze beide trouwringen. Ik speel met onze eenvoudige, maar fraaie gouden ringen en lees de inscriptie. Impressies van onze huwelijksvoltrekking verschijnen in mijn hoofd. Naar buiten starend zie ik Drew in gedachten weer in de regen onder de lantaarnpaal voor me staan. Mijn gedachten dwalen af, mijn God wat mis ik hem. Wat mis ik mijn zielsverwant, mijn soulmate. Hoe moet ik in Godsnaam ooit verder zingeven aan een leven zonder hem? Ik ga buiten wandelen. Het kan me allemaal niets schelen en ik laat me volledig nat regenen. Mijn tranen van verdriet vermengen zich met de onophoudelijk uit de grijze luchtvallende regendruppels. 'Drew, Drew, **DREW** waar ben je? Ik kan niet verder zonder jou!' Hoe lang ik zo buiten in de regen loop weet ik niet. 'Ik wil bij je zijn Drew, ik kom naar je toe.' 'I wanna run to you!' 'Kijk in je hart Orlando.' Ooohhh Drew's stem, Drew's onvergetelijke mooie lieve warme stem. 'Drew waar ben je?' Wanhopig schreeuw ik het uit. In het park ga ik kletsnat op een bankje zitten. 'Ik ben voor altijd in je hart Orlando, wij zijn door alles heen voor altijd met elkaar verbonden.' Mijn ogen sluitend voel ik Drew in mijn hart, ik voel zijn oneindige liefde en ik zie hem voor me. Mijn tranen vermengen zich verder met

de regendruppels. Ja, natuurlijk ben ik niet vergeten dat we samen hadden afgesproken dat ik jou in mijn hart mee zou nemen en dat ik jou in mijn hart voort laat leven, maar ik wil je weer echt voelen Drew. 'Help me mijn leven weer op te pakken Drew, ik kan het niet zonder jou.' 'Kon ik nog maar een nacht met je delen en nog een keer volledig in je opgaan.' 'Mijn allerliefste Orlando, in het licht van de eeuwigheid zijn wij maar een zuchtje in de wind, geniet van het leven dearest. Alles is zo kostbaar. Het mooiste geschenk wat ik ooit heb gehad is dat ik bij jou mocht zijn en mijn ziel en zaligheid met jou mocht delen.

We doezelen blijkbaar samen wat weg en komen ongeveer tegelijkertijd weer tot onze positieven. Het is inmiddels half vijf in de middag, we zijn loom, voelen ons voldaan. Vriendschap, het woord blijft in mijn gedachten rondcirkelen en ik zoek naar een nieuwe definitie van het woord vriendschap. Zo blijven we nog even liggen totdat Drew zegt dat hij beloofd had mijn benen te masseren. Tegensputteren durf ik niet en ik ben eigenlijk ook wel benieuwd hoe hij dat doet, en of hij een goede sportmassage kan geven. Zo gezegd zo gedaan en we gaan het tuinhuis in. Drew legt een droog laken over de massagetafel en vraagt me op mijn buik op tafel te gaan liggen. Dat doe ik, waarna ik verwacht netjes half toegedekt te worden. Dat gebeurt echter niet, maar ik geef me eraan over. Ik hoor de kraan lopen, Drew wil flink wat warm water in een kom om de massage-olie warm te maken. Ja, zelfs massagespullen zijn aanwezig. Opnieuw voel ik wat moeheid opkomen en geef me aan Drew's kunsten over. Terwijl de fles olie in een kom warm water staat legt hij een hand net boven mijn billen op mijn wervelkolom en een hand op mijn linker schouderblad, ter hoogte van mijn hart. 'Dit is om je te laten ontspannen', zegt hij. Het maakt me allemaal niks uit, het voelt vertrouwd en veilig. Hij mag zijn gang gaan.' Expect the unexpected in life dear', hoor ik hem zeggen. Inééns voel ik hoe hij dichtbij zachtjes lucht op en over mijn huid blaast, dit doet hij van mijn billen tot aan mijn hoofd. Dit verwacht ik weer niet, en dit ken ik ook niet. Hij zegt niks, ik vraag niks, maar alle haartjes op mijn lijf gaan overeind staan. Ooohhh als hij dat maar niet ziet. Hij doet het ook nog eens een aantal keren, de rillingen lopen over mijn hele lijf. Wat gebeurt er toch allemaal? Massage....Drew schudt de olie en voelt hoe warm het is, de temperatuur is goed en hij brengt olie aan op mijn rug en billen. Hij zou toch mijn benen doen? Grappenmaker, denk ik en zeg niks. Als hij me zo aanraakt voel ik statische elektriciteit. Ik ben blij dat hij mijn verbaasde gezicht niet ziet. Dan voel ik hoe mijn rugspieren vakkundig gemasseerd worden. Dit is echt lekker, dit doet en voelt goed. Zijn massage voelt professioneel aan, hij is echt goed. Soms is het helemaal niet lekker, dan vindt hij een hard plekje in een spier en pakt dat ook hard aan. Het masseren gaat zo enige tijd door. Soms lijkt het alsof hij me expres wil plagen want dan gaat hij zachtjes over mijn billen en kietelt me wat pestend. Hij zegt niets, maar nu hij ziet vast wel dat ik kippenvel krijg. Omdat ik met mijn gezicht in de hoofdsteen lig, naar beneden gericht, zie ik niet dat hij in zijn zwembroek bij mijn hoofd komt staan en me vanaf die positie met lange strijkende bewegingen begint te masseren. Nu is de aanraking veel zachter en heel ontspannend, maar hoort dit ook zo?

Lieve Orlando,

Mag ik lieve Orlando zeggen alsjeblieft? Een paar dagen terug heeft Jean er bij mij op aangedrongen eindelijk eens een weekje samen weg te gaan. Ik kon niet veel anders dan ja zeggen want ik wil aan mijn relatie met haar werken. We houden echt heel veel van elkaar en ik hou heel veel van Jean. Euhh, ik heb een probleem wat ik nooit onder ogen heb willen zien. Het ging zo goed en ik had het probleem ver in mezelf verstopt. Dit probleem is nu weer volop tot me doorgedrongen, jij kan hier niets aan doen vriend. Het is een probleem wat ik eigenlijk nooit geaccepteerd heb, en ook nu blijkbaar niet wil accepteren. Het probleem beheerst mijn leven nu echt. Jij hebt inmiddels zo'n belangrijke plek in mijn leven gekregen dat ik het liefst open kaart speel met jou, maar ik durf niet. Ik beng ontzettend bang en ik kan de gevolgen daarvan nu niet overzien. Dat maakt ook waarom ik het lief niet had om je persoonlijk te vertellen dat Jean en ik er even samen op uit gaan. Jean en ik zijn vanmorgen heel vroeg van huis gegaan om naar het zuiden te rijden. We gaan samen een weekje in het strandhuis van haar ouders doorbrengen. Dat strandhuis staat op het kleine Sanibel Island, uren hier vandaan naar het zuiden. Het is een prachtig eilandje voor de kust bij Fort Myers. Ik weet dat ik dit moet doen Orlando, ik zie en beleef het als een laatste poging om onze relatie te redden. Het is nu erop of eronder en dit moeten Jean en ik samen doen. Het liefste zou ik willen dat je met me mee kon gaan, maar dat kan deze keer niet. Ik hoop dat je het me kunt vergeven dat ik je het op deze manier vertel, maar ik was gewoonweg te emotioneel en te bang voor jouw reactie om je dit persoonlijk te vertellen. Wees alsjeblieft niet boos op me Orlando. Ik hoop dat we het samen trainen- en nog veel meer alsjeblieft- over een week op kunnen pakken. Ook wil ik dan echt alleen met jou met de dolfijnen zwemmen, vertrouw me: ik weet hoe en waar we dat samen kunnen doen. Voor nu ben ik alleen maar erg gespannen want er bestaat nu toch echt een kans dat ik mijn relatie met Jean niet meer in stand kan houden. Het probleem verscheurt me inwendig, mijn verstand en mijn gevoel botsen heviger als nooit tevoren. Wil jij alsjeblieft altijd mijn vriend zijn en blijven, wat er ook gebeurt? Nooit eerder heb ik zoveel om een vriend gegeven als jou Orlando. Wil je deze brief alsjeblieft verstoppen of vernietigen, jij bent de enige die ik toevertrouw dat Jean en ik serieuze problemen hebben.

Ik besluit om vast uit bed te gaan en spring onder de douche. Met mijn ogen dicht leun ik tevreden tegen de wand. Terwijl het lauwe water over me heen stroomt voel ik een paar strelende handen onder aan mijn buik en voordat ik iets kan zeggen staat Drew tegen me aan. Hij slaat zijn armen om me heen en zoent me. Een licht paniekgevoel slaat toe, wat als we ontdekt worden? 'Ik heb de kamerdeur op slot gedaan', zegt Drew en hij begint me in te zepen. Vervolgens zeep ik hem van top tot teen in. Zo staan we met ingesopte lijven tegen elkaar aan. Onze lijven glijden in een zwoele dans tegen elkaar aan. Het voelt erotisch, warm en lekker. Het begint heel normaal te voelen om onze stijve penissen tegen elkaar aan te drukken. Mijn hand beroert het mooie streepje haar dat van zijn navel naar zijn penis loopt. Onze gezichten zijn bij elkaar en terwijl het water over ons heen stroomt kussen we elkaar intens. Ik krijg geen genoeg van de zoete lekkere smaak van zijn mond. We houden elkaar vast en het liefst blijven we zo de hele dag staan, alles is goed. Helaas wordt er op de deur van de slaapkamer geklopt. De moeder van Drew vraagt of we komen ontbijten. Gelukkig probeert ze niet binnen te komen en Drew antwoordt dat we er zo aan komen. Als we niet lang daarna aan tafel zitten moeten we allebei ons lachen inhouden vanwege onze stiekeme escapades, maar het lukt ons verder om serieus te blijven. Drew vertelt iedereen dat ik vanmiddag zeker mijn rijbewijs ga halen. Gezien mijn ervaring van gisteren klinkt dat wel wat voorbarig, maar het sterkt me wel en ik voel me gesteund door mijn vriend. De hele ochtend brengen we verder rijdend en oefenend door. Drew laat me naar Ocala en terug rijden.

De reclame tune van Delta Airlines klinkt vrolijk. "we love to fly", maar ik wil niet. In een vlot tempo verdwijnt mijn koffer op de bagageband en heb ik een instapkaart, met een plek bij het raam, voor de vlucht naar New York. We hebben nog ruim een uur voordat ik in moet stappen. We nemen wat te drinken in het restaurant en voor het raam kijk ik verdrietig naar binnenkomende en vertrekkende vliegtuigen. Dan gaan we samen nog even buiten op het observatieplatform kijken. Als we in een hoek staan waar verder niemand is drukken we ons tegen elkaar aan en ik kus Drew als nooit tevoren. Door onze kleding heen voelen we elkaars warmte en liefde. Innig verstrengeld blijven we minuten lang staan. 'Ik zorg ervoor de hele maand december bij je te zijn', zegt Drew, 'wat er ook gebeurt.' 'Daar hou ik je aan', zeg ik. We beloven elkaar elke week minimaal 1 brief te schrijven en elkaar minimaal 1 keer per week te bellen. Op een afstandje staan Roger en Julian ons bemoedigend aan te kijken. Drew loopt met me mee, via de douane, tot aan de gate van het vliegtuig dat me terug naar huis gaat brengen. Ik ga uiteindelijk, als ik echt niet langer mag blijven staan, als laatste passagier aan boord van Delta Airlines 27. Nog één keer kijk ik achterom en zie mijn grote stoere vent als een zelig hoopje mens in de stoel zitten. We knipogen naar elkaar en aan zijn blik te zien denk ik dat de steward wel door heeft hoe het zit tussen Drew en mij want hij legt zijn hand op mijn schouder en geeft me ook een knipoog. Achter mij sluit hij met een zwaar geluid de deur van het vliegtuig en het lijkt alsof de deur van mijn hart vergrendeld wordt. Als ik op mijn plek bij het raam zit....moet ik slikken...., als ik Drew op het observatieplatform zie staan, met Roger en Julian naast hem. Het lijkt of zijn ogen en de mijne elkaar vinden en terwijl het vliegtuig achteruit geduwd wordt houd ik zo lang als mogelijk zijn blik vast. Terwijl het vliegtuig naar de startbaan taxiet krijg ik spijt dat ik ga, het liefst spring ik eruit, maar ik beseft dat het moet. Mijn visum is verlopen, als ik zou blijven en ik krijg last met de autoriteiten dan word ik het land uitgezet en.....kom ik er nooit meer in. Nee, ik voel me strijdlustig. Drew is mijn man en ik zal hoe dan ook weer met hem samenzijn, al moet ik er de hele wereld voor afreizen.

*

Drew voelt zich totaal machteloos, bijna verlamd, als hij ziet hoe het Delta Airlines vliegtuig met zijn Orlando erin richting de startbaan rijdt. Het voelt alsof hij door verdriet verscheurd wordt, ook al beseft ook hij dat er op dit moment geen andere keuze is. Met zijn ogen het vliegtuig volgend voelt hij hoe diep zijn liefde voor Orlando in zijn hart verankerd is. Wat er ook gebeurt, hij wil met Orlando oud worden. Hij wil Orlando eerder dan december weer in zijn armen sluiten, al moet hij er de hele wereld voor over reizen. Hij bedenkt dat hij direct een paspoort gaat aanvragen. Zijn hart slaat over als Delta Airlines 27 praktisch misstilt aan het begin van de startbaan staat. Dan hoort Drew hoe de motoren op volle toeren gaan draaien en het toestel met flinke vaart over de startbaan begint te racen. Het lijkt of zijn hart ophoudt met kloppen als het toestel met de neus omhoog het luchtruim kiest. Drew barst in tranen uit en wordt getroost door Roger en Julian. Orlando is echt weg.....

ORLANDO AVENTURERO

COMING OUT AMERIKA

Orlando is 19 jaar als hij als Nederlandse uitwisselingsstudent naar Amerika gaat om een jaar High School te volgen. De tijd van verandering is aangebroken, of is het een vlucht om zijn als eenzaam ervaren jeugd achter zich te laten? Orlando denkt verliefd te zijn op Betty, zijn penvriendin in Florida. Éénmaal bij Betty thuis mag hij de slaapkamer met Betty's broer Drew delen. Betty en Orlando krijgen verkering met elkaar. Drew en Jean hebben ook een relatie met elkaar. Drew en Orlando ontwikkelen een meer dan hechte vriendschap met elkaar. Het is het begin van een levenslange band tussen twee bijzondere mensen.